

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Hans Christian Ørsted

Citation: Ploug, Carl: "Hans Christian Ørsted", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 259.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid79944/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Hans Christian Ørsted.

Bagbundet Ordet laa i Klosterkrogen,
 Det naa'de ikke længer, ond det lød:
 Kun Haanden samlede dets Tegn i Bogen,
 Kun Lærde fattede, hvad de betød;
 Kun Gnisternerne fra Overtroens Esse
 Fløj vide i Vankundighedens Nat.
 Da vaagnede en ensom Grubler brat:
 Frem af hans Hjerne sprang — den første Presse.

Og det blev lyst. Sit Fængsel Ordet sprængte,
 Med tusindfoldig Styrke gik det ud;
 Til Slottets Sal, til Hyttens Vraa det trængte,
 Og overalt det bragte Kundskabs Bud;
 Det kvægede Hjertet, og det Aander died,
 Det kaldte Slægter frem til stor Bedrift;
 Og mens der staar en Linie trykket Skrift,
 Er Guttenberg til Evigheden viet.

Men se - - nu spændes over Jordens Bringe
 Et Net af Strænge mellem Nord og Syd,
 I dem der zitterer Toner, som ej klunge,
 I dem der taler Tunger uden Lyd.

Igjennem dem med Lynets Ilen farer
 Naturens skjulte, gaadefulde Magt.
 Betro dem Ordet! Noppe er det sagt,
 Før tusind Mile fra Dig Strengen svarer.

Nu styrter Ordets allersidste Skranke;
 Det bindes ikke mer af Tid og Rum,
 Saa let og hurtigt som den tause Tanke,
 Saa frit som den det flyver Verden om;
 Og naar hver Lysets nye Morgenstraale,
 Naar Tankens Stjernesked og Aandens Fund
 Er Alles Ejendom i samme Stund,
 Hvo kan da længer Kundskabs Grændser maale?

Men hver Gang denne Verdensharpe røres
 Af det forløste, sejerrige Ord,
 Et Navn der er, som, udtalt, vil høres
 Med Tak og Glæde af den hele Jord;
 Og det er Hans, hvis ædle Forskervillie
 Blev Herre over hin Naturcens Magt,
 Og det er Hans, vi har til Hvile lagt
 Med tunge Taarer under Danmarks Tillie.

Johan Christian Drewsen.

Drivhulet staar — den trætte Gubbe hviler:
Ej mer hans kjække Vilie fremad iler,
Ej mer hans Hjerte højt for Frihed slaar;
Men hvad han flammed for, skal ej beskæmmes,
Og hvad han virked for, det skal ej hømmes,
Og hvad han har udrettet, det bestaar.

Nu gaar en Klang af Leer Landet over,
Det er en Mindesang om Ham, der sover;
Den Sæd, der mejes, er Hans Kundskabs Høst:
Og hver Gang Bonden i de høje Sale
Tør egen Tanke frit og djærvt udtale,
Har Han en Bautasten med Sjæl og Røst.

Farvel og Tak! — I Graven Dig vi sænke:
Et Knippe gyldne Ax, en brusten Tænke
Med sønlig Sorg vi lægge vil paa den.
Saalænge Danmarks Jordbund Grøde bærer,
Saalænge den en frifødt Stamme nærer,
Skal Du velsignes, Bondens ædle Ven!